

Zsolt 10,12-18

Állj elő, URam, emeld föl kezedet, Istenem! Ne feledkezz meg a nincstelenekekről! Miért vetheti meg Istent a bűnös? Miért mondhatja magában: Nem lesz számonkérés?! Pedig te látod a vést és a bánatot, rátekintesz, és kezekben tartod. Rád bízhatja magát a gyámoltalan, az árvának te vagy a segítője. Törd össze a bűnös hatalmát, a gonosztól kérd számon bűnét, hogy nyoma se maradjon! Király lesz az ÚR mindörökké, a pogányok pedig kivésznek országából. Az alázatosok kívánságát meghallgatod, URam. Megerősítéd szívüket, feljűk fordítod füledet, véded az árva és elnyomott ügyét, hogy ne hatalmaskodjék többé senki a földön.

Lk 1,5-25

Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, Abijá rendjéből; a felesége, Erzsébet Áron leányai közül való volt. Igazak voltak mindketten Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten idősök voltak.

Történt pedig egyszer, hogy amikor rendjének beosztása szerint papi szolgálatát végezte Isten előtt, a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa az illatáldozatot. Az egész nép pedig kint imádkozott az illatáldozat órájában. Ekkor megjelent neki az Úr angyala, és megállt az illatáldozati oltár mellett jobb felől. Amikor Zakariás meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. De az angyal így szólt hozzá: Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szűl neked, akit nevezz Jánosnak. Örömd lesz ő és vigasságod, és sokan örülnek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt, bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva betelik Szentlélekkel, Izráel fiai közül sokakat visszatérít majd az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelötte jár Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez térítse, és az engedetleneket az igazak lelkületére, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.

Zakariás így szólt az angyalhoz: Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg vagyok, és a feleségem is igen idős. Az angyal pedig így válaszolt: Én Gábrriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. De íme, most megnémulsz, és nem tudsz megszólalni egészen addig, amíg ezek

végbe nem mennek, mert nem hittél szavaimnak, amelyek be fognak teljesedni a maguk idejében.

A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy olyan sokáig marad a templomban. Amikor mégis kijött, nem tudott hozzájuk szólni, és megértették, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt.

Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament. E napok után fogant felesége, Erzsébet, és öt hónapon át nem mutatkozott. Ezt mondta: Így tett velem az Úr azokban a napokban, amikor gondja volt arra, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.

Mire figyelsz?

Hiába végzel vallásos gyakorlatokat, ha közben csak magadra figyelsz. – Zakariás a lemagasztosabb feladatot végezhette az illatáldozat bemutatásában. Mégsem tudott teljes értelemben kapcsolatba kerülni Istennel, amikor Ő megszólította. Azért mert csak magára tudott figyelni: Amikor meghallja az angyalon keresztül Isten ígérését, ezzel reagál: Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg vagyok, és a feleségem is igen idős. Nem látja a saját idős korától és felesége idős korától a csodatevő Istent.

Van, hogy annyira tele van a fejünk a minket megköltöző gondolatokkal, ítéletekkel, hogy nem vagyunk képesek meglátni Isten áldását. Vele pontosan ez történt. De velünk is megtörténik ugyanez, valószínűleg napi rendszerességgel.

Mi a megoldás? Nem az, hogy ne gondolj ezekre. Ez lehet, hogy rövid távon működik, de hosszabb távon biztos, hogy nem. A megoldás az, hogy nem teszel egyenlőségjelet a gondolataid és valóság közé. A gondolataid része a valóságnak, de nem a valóság egésze. Sőt sokszor még csak nem is mondanak igazat. Egy terapeuta úgy fogalmazott: ne a gondolataidon keresztül lásd a világot, hanem láss rá a gondolataidra.

Zakariás esetében tényleg igaz volt, hogy mindketten öregek voltak már, de az is igaz volt, hogy ott áll előtte Isten angyala, aki azt mondja, hogy gyermekük fog születni, és az is igaz volt, hogy több ószövetségi példából is tudhatta, hogy ez az Isten számra nem jelent akadályt.

Bab Berci és a tünkány vagy kicsoda

Bab Berci savanyú arccal ballagott az erdei úton. Már megint savanyú a képem - gondolta, és ettől, ha lehet, még savanyúbb lett.

- Te jó Egek Ura! Miért vagyok én mindig savanyú? - kiáltott egy jó hangosat. Tehette, se közel, se távol senki emberfia, aki meghallhatta volna. Bár nem is az embereknek kiáltott, mert is volna ő kiáltani, ha ember van a közelben, hallottuk, az Egek Urának kiáltott, az Egek Uráig azonban vagy nem hatolt fel ez az erdőközepi hang, vagy egyszerűen nem volt kedve válaszolni, magára hagyta szegény Bab Bercit, hadd forogjon savanyú levében. Forgott is. Csak előbb bocsánatkérően körülnézett, mert a kiáltásától némaságba dermedt az erdő, és Bab Berci nem szerette a füvek, fák, madarak némaságát. Csak a füvek, fák, madarak csendjét szerette. Megvárta, míg fölzengett a bizakodó csönd, és máris az orránál tartott: persze, e miatt a túlméretezett szörnyeteg miatt van minden, e miatt a tokmányorr miatt, e miatt az uborkaorr miatt... mit orr?! Ormány! Egy bánatos, vöröslő hegycsúcs, egy Kilimandzsáró, egy Popocatépetl, egy Mohendzsodáro, nem, a Mohendzsodáro az nem hegy, az egy romváros, mindegy, akkor is ez az ormány, ez az oka mindennek! Ahogy a nátha észreveszi, rikoltva felkiált, felkiáltván rikolt, és egyetlen rohammal boldogan benn terem, ez kell nekem, ez az én otthonom, rikogat a nátha, Bab Berci orra nekem egy kastély, egy katedrális, Bab Berci orra az én váram, ordibálja elragadtatottan, és soha többé semmiféle fortéllyal kiűzni nem lehet. Na igen. Bab Berci egy lepedőnyi kockás zsebkendőhöz húzott elő, és nagyot tüszentett bele. Ettől már meg sem rezdült az erdő, megszokta már Bab Berci tüszögését, mondhatnánk úgy is, Bab Berci tüszögése az erdő csendjéhez tartozott.

Hogyha talán emberek közé járnék - gondolta Bab Berci. - Huhh! Megsavanyodnának tőlem. Hiszen ha savanyú uborkát teszek el, nem is kell hozzá ecet. - Az már igaz. Bab Berci csak ránéz mélabúsan az uborkával telt üvegre, és máris kész a savanyú uborka. - Ez az egy hasznom van - gondolta -, nem kell ecetre pénzt adni. - Csakhogy amit nyer a réven, elveszti a vámon. Mert a cseresznyebefőttjéhez meg kétszer annyi cukor kell. Különben megsavanyodna szegény cseresznye. - Ajaj! - sóhajtott Bab Berci, és a zsákjába tett egy szelídgesztenyét. Mert télire gyűjtögetett éppen. Igyekezett nem ránézni a szelídgesztenyére, nehogy megsavanyodjon az is.

- Gyűjtögetek télire, és rejtegetem a savanyúságom. Hát élet ez?! - Mormogott Bab Berci, és képzeletben nagyvárosok utcáin sétált, emberek forgatagában, lakodalomban kurjongatott, baráti társaságban tereferélt, színházat nézett, vendéglőben vacsorázott, fogta egy lány kezét, futballmeccsen ordított, hogy fuj, bíró! ajaj! Talált még egy szelídgesztenyét. Beleejtette a zsákjába. A két gesztenye boldogan összekoccant... De koccant valami más is, sejtelmes, finom zajok ütötték meg Bab Berci fülét, a patak felől valami felfénylett, fehér tüllök villantak a bokrok között.

- Hé, ki az? - kérdezte ijedten Bab Berci, s akkor a fák közül teljes pompájában előlépett egy tündér.

- Én vagyok - mondta, és Bab Berci elkapta róla a tekintetét, mert úgy érezte, megvakul. - Kedves Bab Berci! - folytatta a tündér, s erre Bab Berci mégiscsak rákapta egy pillanatra a szemét, ki az, aki őt kedvesnek nevezi. - Megszerettelek téged - mondta a tündér -, fogadd el ezt tőlem - és egy aranyszelencét nyomott Bab Berci kezébe. - Nyisd ki, segít rajtad.

- Hát izé... köszö... - motyogta Bab Berci, de közben fölpillantott s látta: a tündérnek már hűlt helye. Hogy egyáltalán ott volt, csak abból látszott, hogy egy árnyalattal fakóbb lett minden, amint eltűnt.

Hát megtörtént! Megtörtént a csoda - dobogott Bab Berci szíve.

Magához szorította a szelencét, Kilimandzsáró-orrát a nap felé emelte, s ebből, persze, egy jókora tüszentés lett megint.

Lehet, hogy orvosság van benne, ami örökre elmulasztja a náthámat - villant az eszébe. - Orvosság? Majd épp valami vacak náthaorvosság miatt jelenik meg nekem egy tündér! Talán tele van drágakövekkel, vagy egy terüljasztalkám-kendő van benne, vagy valami varázskendő, amitől szép és daliás leszek. - Kihúzta magát, mintha máris szép és daliás volna. - Az is lehet, hogy egy dzsinn van benne - gondolta Bab Berci -, azám, egy dzsinn, mint Aladdin lámpájában, csak fel kell emelni a födelet, és máris előgomolyog, és azt kérdezi: "Mit parancsolsz, édes gazdám?" Ámbár rá jobban illene, ha azt mondaná: "Mit parancsolsz, savanyú gazdám?" Ugyan, a fene se lesz többet savanyú!

Bab Berci óvatosan a fűre helyezte a szelencét, körüljárta, lehasalt mellé, és rászorította a fülét. Mi lehet benne? Feszülten figyelt, de nem hallott semmit... dehogynem... most... valami icinyke-picinyke moccanás... vagy csak én mozdítottam a szelencére szorított fületem? Fölugrott, begörbített háttal, lábujjhegyen újra körüljárta a szelencét, majd visszafojtott lélegzettel, óvatosan letérdelt mellé, és a fülét rászorította. Pirinyó moccanások, csisszenések. Aha... egy kígyó - villant Bab Berci agyába, és elvörösödött az izgalomtól. Biztos mérges kígyó. Amint fölemelem a födelet, kivágódik a kígyó feje, és puff, volt Bab Berci, nincs Bab Berci! Vagy egy gonosz dzsinn van benne, akárcsak annak a halásznak a palackjában. Úgy is van! Mivel érdemeltem volna ki éppen én egy tündér jótéteményét? Tündér? Tündér volt egyáltalán? Fehér tüllökben, az igaz, szép is volt, az is igaz... Miért? Szép boszorkányról még nem hallottál? Olyan szép, mint a nap, és olyan gonosz, mint az éjszaka.

Bab Berci megpróbálta maga elé idézni a jelenség arcát - és igen... igen, mintha lett volna valami furcsa a tekintetében... valami sandaság. Lehet, hogy nem is tündér volt ez, hanem boszorkány. Vagy a kettőnek a keveréke. Persze lehet, hogy ez egy boszordér volt. Vagy tünkány. Akkor ezer jaj nekem! Azám! Kétszer ekkora náthával, kétszer savanyúbban szedhetem télire a makkot meg a szelídgesztenyét... Na, nem... Bab Berci megmarkolta az aranyszelencét, erősen rászorította a fedelét. Csak ki ne nyíljon valahogyan... De hiszen fényesebb lett tőle az erdő, amikor kilibegett a fák közül... fény áradt belőle... Áradhat fény egy gonosz lélekből? Még a fűvek is megfakultak, amikor eltűnt. Bab Berci szorítása lazult a fedélen... Eltűnt. Mint a kámför. Még azt sem várta meg, hogy megköszönjem neki... Hát eltűnhet így, ilyen ukmukfukk, ilyen váratlanul egy jószágos lélek? Újra erősen megszorította a szelencét. Futott. Az erdei tó mellett lihegve megállt, egy bizonytalan pillantást vetett a szelencére, de azon nyomban megkeményítette magát.

- Tünkány volt - kiáltotta -, boszordér! - És zsupsz, behajította a szelencét a tóba. A kékeszöld víztükör szelíd fodrokat vetett, a szelence megcsillant egyszer-kétszer süllyedtében, aztán eltűnt a fekete mélyben. - Ó, jaj, én szerencsétlen, mit tettem?! - rikoltott fel Bab

Berci, és a fűre hajította válláról a zsákját a két gesztenyével, és loccs, ruhástul beugrott a tóba.

Leúszott a fenekére, vájkált, kutatott a hideg iszapban, ameddig csak bírta lélegzés nélkül. De nem talált semmit. Lemerült másodszor, ötödször, huszadszor. Késő estig kutakodott a tó fenekén, de mindhiába.

Közben egy borz odaóvakodott a zsákjához, megszagolgatta. "Aha, Bab Berci zsákja - mondta magában -, lássuk, mi van benne. Csak két szelídgesztenye. Ez is több a semminél." Jóízűen befalta a két szelídgesztenyét, és elszelelt. Bab Berci meg csuromsárosan, csuromvizesen kikászálódott a tóból. Vacogott.

- Talán jobb is, hogy nem találtam meg - motyogta. - Persze, hogy jobb, többet ér nekem ez a két szelídgesztenye ezer aranyszelencénél. - Fölemelte a zsákját. - Az ördögbe is, eltűntek a gesztenyék. - Nesze neked, te savanyú, kétbalkezes, kétballábos, egybalorros, balsorsos balfék - mondta magának Bab Berci, és cuppogva, fröcsögve, csöpögve megindult hazafelé.

Olyan savanyú volt, mint egy hordó savanyú káposzta, és akkorákat tüszentett, hogy Rimapénteki Rimai Péntekh, aki a közelben lakott, azt hitte, földrengés van.

Szegény Bab Berci azóta is azon tépelődik, jól tette-e, hogy eldobta a tündér vagyis hogy boszorkány vagyis hogy boszordér vagyis hogy tünkány vagyis hogy az ég tudja, kicsodának az ajándékát. Engem is megkérdezett, de én tanácstalan voltam. Azt mondtam neki, kérdezzen meg titeket, hátha ti tudjátok, mit kellett volna tennie.

Ha állandóan csupán a negatív gondolataim alapján ítélem meg, magamat, a helyzetemet, másokat vagy az életet, akkor egyre reménytelenebbül, nyomorultabbul fogom érezni magamat. Ha viszont rá tudok nézni arra, ami ezeken kívül van: az Isten valóságára, ígéreteire, akkor kiléphetek ebből a börtönből.

Zakariás börtöne az a fájdalomvolt, hogy már biztosnak látszott, hogy nem lehet gyereke. „Túl öreg vagyok...”

Neked mik azok a gondolataid, amik vissza-visszatérnek, és megkeserítik az életed, elveszik azt a szabadságodat, hogy meglásd, mi az Isten jó terve az életeddel. Mert nem csak Zakariás életével volt jó terve Istennek, hanem a tiédde is. De ha a negatív gondolataid börtönbe zárnak, akkor lehet, hogy nem fogod tudni meglátni, vagy megvalósítani ezt a jó tervet.

Végtelenül változatosak lehetnek azok a gondolatok, amik távol tartanak minket az Istenre figyeléstől. Lehetnek önócsároló, vagy éppen narcisztikus gondolatok is. Lehetnek a magad, vagy a másik méltóságát megkérdőjelező gondolatok. Lehetnek régi sérelmeket újra és újra eléd vetítő gondolatok, s ehhez kapcsolódó bosszúfantáziák. Vagy éppen lehetséges katasztrófák videóit vetíti eléd az agyad, amik veled, vagy a szeretteiddel történhetnek... HA próbálsz úgy védekezni ellenük, hogy csupán elhessegeted őket, lenyomod, vagy mással kezdesz foglalkozni, akkor valószínűleg úgy fogsz járni, ahogy tegnapi textusunkban hallottuk. A gonosz lélek hetedmagával tér vissza a kitakarított házba.

Mi a megoldás? Az Isten előtti elcsendesedés: Az Őrá való figyelés. Ha meghallom, amit a Szentlélek mond, amit Ő gondol, akkor már annak fényében, világosságában nézhetek rá a gondolataimra. És elvesz a kényszerítő erejük.

Vegyük komolyan Zakariás példáját: Ne a savanyú gondolataikkal savanyodjunk – mint Bab Berci Lázár Ervin meséjében – hanem Figyeljünk az Isten hírnökének szavára!